Pregaria.cat

Entrada

Jesús mestre de pregària (III)

T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelar als senzills tot això que has amagat als savis i entesos.
Mateu 11, 25

Li surt del més profund. Una pregària que neix del que està veient. Ulls oberts, emoció interna i connexió directa amb el Pare. No demana res. Senzillament està Jesús tan content de veure com Déu actua que l'enalteix. Li adreça una lloança, unes paraules agradables, quasi poètiques. Hi ha perfecta entesa. Resulta que els que es pensen ser entesos i savis no entenen res, i en canvi els últims, humils i que no compten ho entenen tot. Magnífic!!.

Pregària de lloança.

1.- Acostuma a sorgir de la constatació de la realitat, la sorprenent, poc esperada i fins contra cultural. Es fa difícil per a gent avorrida, que tot ho troba monòton, repetitiu i sabut. Resulta fàcil per els que es meravellen de la natura, de les persones, del fons humà propi i de la manera de fer de Déu.

2.- No cerca res, no demana res, no te altre intenció que expressar-se. És fonamentalment comunicativa, gratuïta i desinteressada.

3.- Un moment curt, una acció de gràcies, un mot, una mirada interior. N'hi ha prou. En general no hi ha cap discurs, ni menys frases fetes, de calaix. Com un sospir, una llàgrima, com un bes.

4.- No importa el lloc. Una capella, el carrer, un camí, el camp d'esports, la discoteca, anant en avió, en el fons marí, en front d'una parada de transports, diumenge a la nit, quan us heu dit adéu, a l'hospital, cercant un taxi o a la dutxa.

5.- Això sí, hi ha una certa meravella. Quedes per uns moments com molt sorprès. Quelcom nou, positiu. La relació amb Déu no és el resultat d'una llarga recerca. Què va!. Quasi instantània. Vist, mogut i dit. Després un aire de pau i fins de bon humor.

6.- No t'ha passat mai?. Quina llàstima!. Si, dius, sé de que va. Doncs sigues ara agraït.